

Arrest

nr. 50 512 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gelet op de voortzetting gesteld op de terechtzitting van 27 augustus 2010.

Gelet op het schriftelijk verslag van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. LETEN, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 april 2008 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 21 april 2008. Op 17 maart 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 29 674 van 8 juli 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen omdat het beroep laattijdig werd ingediend.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 16 juli 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 maart 2010.

1.4. Op 8 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Husseyn Khel, district Pul-i Khomri in de provincie Baghlan. U bent Pashtun van etnische origine. U diende Afghanistan te verlaten omwille van een grondconflict tussen uw vader aan de ene kant en uw oom en neven aan de andere kant. Hierbij kwam uw vader om het leven. Het hele dorp verdenkt uw neven ervan uw vader te hebben gedood. Uw neven zijn nog altijd op vrije voeten en u bent voor hen op de vlucht geslagen. U diende op 21 april 2008 uw eerste asielaanvraag in en verklaarde minderjarig te zijn. Op 17 maart 2009 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het arrest nr. 29.674 van 8 juli 2009 werd uw beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U keerde niet naar uw herkomstland terug. Op 16 juli 2009 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend omwille van dezelfde asielmotieven. U beweert nog steeds minderjarig te zijn en legde een originele taskara voor aan de Dienst Voogdij. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u nog enkele documenten voor: een brief van de politiechef van Baghlan, een attest van het ziekenhuis in verband met uw geboorte, een brief van de openbare aanklager van Baghlan, een getypte eigen brief, een brief van de dorpsoudsten, een kopie van uw taskara en een postbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Allereerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) reeds op 17 maart 2009 een weigeringsbeslissing nam. Het door u aangehaalde asielmotief houdt namelijk geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, religie, etnie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Het door u aangehaalde motief is louter van familiale aard en van gemeenrechtelijke aard. Daarenboven waren er twijfels gerezen in verband met de ernst van uw vrees en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde elementen. Hierdoor had u onvoldoende aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer het risico te lopen op ernstige schade zoals begrepen in art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U baseert uw tweede asielaanvraag op dezelfde asielmotieven, namelijk de vrees voor vervolging door uw neven wegens een grondconflict binnen de familie. Al tijdens uw eerste interview werd opgemerkt dat het door u geschetste feitenverloop uiterst gebrekkig was. Bovendien werden tussen uw opeenvolgende verklaringen discrepanties vastgesteld. Wanneer u tijdens het eerste interview werd gevraagd wanneer uw vader werd vermoord situeerde u die moord 3-4 maanden voor uw vertrek, vermoedelijk in de maand jawza, wat overeenkomt met juni (2007) (CGVS gehoorverslag 28/10/2008 p. 4). Wanneer u die vraag opnieuw werd gesteld in het tweede interview situeerde u de moord twee jaar en zeven maanden geleden, wat neerkomt op augustus 2007 (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 3). Een maand kon u er niet op plakken. Op de documenten van de politiechef van Baghlan en de openbare aanklager, die u tijdens uw tweede asielaanvraag voorlegt, staat de datum 30/1/1386, wat in de Westerse kalender overeenkomt met 19 april 2007. Het is opmerkelijk dat u niet in staat blijkt dergelijke ingrijpende gebeurtenis, namelijk de moord op uw vader, concreter in de tijd weet te situeren en hierover zelfs afwijkende verklaringen aflegt.

De tegenstrijdigheden houden hier echter niet op. In het tweede gehoor beweerde u dat u tweeënehalf jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, 2 maanden na de dood van uw vader, wat zou neerkomen op oktober 2007 (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 2). Wanneer u die vraag later in het interview specifiek werd gesteld antwoordde u dat u 15-20 dagen of anderhalve maand na de dood van

uw vader het land zou hebben verlaten, u was het niet zeker (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 5). Verder beweert u dat u een week na de dood van uw vader bij een soldaat uw verhaal bent gaan doen. U voegde eraan toe dat u twee jaar en zes maanden geleden, dus september 2007, nog naar de polikliniek bent gegaan omwille van een blessure aan uw vinger die u zou hebben opgelopen tijdens een gevecht met uw neven. In de getypte brief met uw verklaring die u in uw tweede asielaanvraag voorlegt staat echter dat u zich genoodzaakt zag om drie dagen na de moord op uw vader de regio te verlaten (zie vertaling). Uw verklaringen vallen helemaal niet te rijmen met uw bewering in de getypte brief. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de nieuw voorgelegde documenten al tijdens de eerste asielaanvraag hadden kunnen worden voorgelegd, aangezien uw moeder al kort na de dood van uw vader klacht zou hebben ingediend, en u stelde dat ze die klacht al direct in haar bezit had (CGVS gehoorverslag p. 5, 6).

U beweerde aanvankelijk in het tweede gehoor bij de vraag of iemand de moord op uw vader had gezien, dat "veel mensen het gezien hadden", maar dat één buurman wiens naam u noemde alles heel goed had kunnen zien (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 3). Verder in het gehoor beweerde u plots dat niemand behalve de buurman de moord had gezien. Daarenboven beweerde u in uw eerste en tweede gehoor dat u thuis was toen de moord gebeurde maar staat dit anders in de getypte brief die u voorlegt (CGVS gehoorverslag 28/10/2008 p.3; 2/03/2010 p. 7). Hierin staat dat u die dag op een uitstap was naar Band-e Ghor en dat u het nieuws van de moord vernam toen u terug thuis was. Het feit dat alleen de getypte brief al zoveel contradicties vertoont met uw beweringen heeft als gevolg dat er aan uw documenten weinig waarde kan worden gehecht. Daarenboven blijkt u ook niet in staat te zijn om een juiste omschrijving te geven in verband met het tweede voorgelegde document. U beweerde dat dit een verslag is over uw blessure aan uw vinger, maar na vertaling blijkt dit een soort van onofficieel geboorte-attest van een ziekenhuis te zijn (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 5). U legde een verklaring voor van de dorpsoudsten maar blijkt zelf amper te weten wie de verklaring ondertekende. U kon slechts één naam noemen. Er kan toch worden verwacht dat u spontaan de namen kan noemen van de ouderen van het dorp waar u stelde jarenlang te hebben gewoond. In verband met de taskara die u ter staving van uw minderjarigheid voorlegde aan de Dienst Voogdij dient te worden opgemerkt dat deze als een vervalsing werd bestempeld. Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend. Er kan tenslotte worden gesteld dat de door u voorgelegde documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet hebben kunnen herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat hier helemaal niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend. Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en

internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afgaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Pol-i Khomri uit de provincie Baghlan. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. De meer recente informatie geeft niet aan dat er een fundamentele wijziging zou zijn in de veiligheidssituatie in uw district. Een kaart van de Afgaanse overheid toont uw district weliswaar als een district met een medium risico, doch deze kaart betreft slechts een veiligheidsanalyse voor de verkiezingen in 2009 en geeft geen fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie aan. Geen enkele andere bron wijst erop dat uw district onveilig zou zijn. De tweewekelijkse analyses van ANSO doorheen de periode oktober 2008 – augustus 2009 situeren het meeste activisme van AGE's in een aantal andere gebieden van Baghlan. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die op een voor burgers onveilige situatie wijzen in uw district.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afgaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afgaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Pol-i Khomri van de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Pol-i Khomri van de provincie Baghlan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan zich niet akkoord te kunnen verklaren met de zienswijze van de commissaris-generaal volgens dewelke hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Met betrekking tot de hoedanigheid van vluchteling, wijst verzoeker erop dat, waar de commissaris-generaal voorhoudt dat het door verzoeker aangehaalde motief geen verband houdt met de vluchtelingenconventie, onder de vluchtelingenconventie eveneens bescherming wordt geboden aan vluchtelingen die in hun land van herkomst niet worden vervolgd door de overheid zelf, doch wel door burgers van dit land waarbij de overheid nalaat om hen de nodige bescherming te bieden. Verzoeker concretiseert dat het als een paal boven water staat dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is ingevolge de problemen met zijn oom en neven na de moord op zijn vader, waarbij de Afgaanse regering geenszins gemotiveerd is om de eigenrichting in de samenleving aan te pakken. Verder ontkent verzoeker met klem de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de geloofwaardigheid van zijn asielfeiten vermits hij wel degelijk steeds een coherente weergave gegeven heeft van de feiten, die ondersteund worden door de door hem bijgebrachte documenten. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, poneert verzoeker dat de risicoregio's zeer regelmatig worden uitgebreid door UNHCR en dat er nu reeds duidelijke aanwijzingen zijn dat de gewapende conflicten zich verder verspreiden, en dit ook in het noorden van het land waaronder het district (lees: provincie) Baghlan waarvan verzoeker afkomstig is.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag verworpen omdat (i) reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag erop werd gewezen dat zijn asielfmotief, met name een grondtwist, geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie en er twijfels rezen in verband met de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde elementen, (ii) er tussen zijn opeenvolgende verklaringen discrepanties kunnen worden vastgesteld omtrent het tijdstip van de moord op zijn vader en waarop hij Afghanistan heeft verlaten, het aantal toeschouwers bij de moord op zijn vader, en de locatie waar hij zich bevond op het moment van de moord op zijn vader, (iii) zijn verklaringen niet rijmen met de beweringen in zijn getypte brief, hij geen juiste omschrijving kan geven van de inhoud van het attest van het ziekenhuis, hij amper weet wie de verklaring van de dorpsoudsten

ondertekende, en zijn voorgelegde taskara een vervalsing betreft, (iv) hij de nieuw voorgelegde documenten reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen, de voorgelegde documenten de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kunnen herstellen gezien bovenstaande vaststellingen en, om enige bewijskracht te hebben, documenten hoe dan ook dienen ondersteund te worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, en (v) er voor burgers in het district Pol-i-Khomri in de provincie Baghlan actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers eerste asielaanvraag steunde op de vrees voor vervolging vanwege zijn oom en neven, die zijn vader vermoordden omwille van een grondconflict. Op 17 maart 2009 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekers problemen van louter gemeenrechtelijke en familiale aard zijn, hij onvoldoende informatie kon verschaffen over de aangestelde bemiddelaar na het eerste incident, het opmerkelijk is dat ze geen klacht hebben ingediend, hij opvallende en vage verklaringen aflegde over de ernst van zijn vrees, de tijdssituering van het door hem geschetste feitenverloop uiterst gebrekkig was en voor verzoeker, afkomstig uit Pul-i-Chumri, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bestond. Verzoekers beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd wegens laattijdigheid verworpen.

In het kader van zijn huidige asielaanvraag voert verzoeker aan nog steeds vervolging te vrezen omwille van het grondconflict met zijn oom en neven. Ter staving van zijn tweede asielrelaas legt verzoeker volgende documenten neer: een taskara, een brief van de politiechef van Baghlan, een attest van het ziekenhuis in verband met zijn geboorte, een brief van de openbare aanklager van Baghlan, een getypte eigen brief, een brief van de dorpsoudsten en een postbewijs uit Afghanistan.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Waar verzoeker erop wijst dat onder de vluchtelingenconventie eveneens bescherming wordt geboden aan vluchtelingen die in hun land van herkomst niet worden vervolgd door de overheid zelf, doch wel door burgers van dit land waarbij de overheid nalaat om hen de nodige bescherming te bieden, en verzoeker deze stelling betreft op zijn eigen vervolgingsvrees, stelt de Raad vast dat verzoeker voorbij gaat aan de overige voorwaarden van de definitie van een vluchteling. Zo vereist artikel 1, A, (2) van de vluchtelingenconventie dat de vervolging van een vluchteling dient ingegeven te zijn door één van de vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In casu werd reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag geconcludeerd dat de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten naar aanleiding van een grondconflict niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie vermits ze gemeenrechtelijk en familiaal van aard zijn. Bovendien wijst de commissaris-generaal erop dat er omwille van de vele vaagheden en contradicties ook geen geloof kan worden gehecht aan deze feiten en dat de nieuw ingediende documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen doch integendeel zelfs versterken, zoals toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker ontkent met klem de vaststellingen van de commissaris-generaal en poneert steeds een coherente weergave te hebben gegeven, die ondersteund wordt door de bijgebrachte documenten. Echter, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker poneert blijkt uit de eenvoudige vergelijking tussen de door verzoeker geschreven verklaring, de verklaringen afgelegd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, deze afgelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, en de ingediende documenten, dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoeker een "coherente weergave (heeft) gegeven van de feiten, een weergave dewelke ondersteunt door de (door) hem bijgebrachte documenten, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing: *"Wanneer u tijdens het eerste interview werd gevraagd wanneer uw vader werd vermoord situeerde u die moord 3-4 maanden voor uw vertrek, vermoedelijk in de maand jauwza, wat overeenkomt met juni (2007) (CGVS gehoorverslag 28/10/2008 p. 4). Wanneer u die vraag opnieuw werd gesteld in het tweede interview situeerde u de moord twee jaar en zeven maanden geleden, wat neerkomt op augustus 2007 (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 3). Een maand kon u er niet op plakken. Op de documenten van de politiechef van Baghlan en de openbare aanklager, die u tijdens uw tweede asielaanvraag voorlegt, staat de datum*

30/1/1386, wat in de Westerse kalender overeenkomt met 19 april 2007. Het is opmerkelijk dat u niet in staat blijkt dergelijke ingrijpende gebeurtenis, namelijk de moord op uw vader, concreter in de tijd weet te situeren en hierover zelfs afwijkende verklaringen aflegt.

De tegenstrijdigheden houden hier echter niet op. In het tweede gehoor beweerde u dat u tweeëneenhalf jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, 2 maanden na de dood van uw vader, wat zou neerkomen op oktober 2007 (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 2). Wanneer u die vraag later in het interview specifiek werd gesteld antwoordde u dat u 15-20 dagen of anderhalve maand na de dood van uw vader het land zou hebben verlaten, u was het niet zeker (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 5). Verder beweert u dat u een week na de dood van uw vader bij een soldaat uw verhaal bent gaan doen. U voegde eraan toe dat u twee jaar en zes maanden geleden, dus september 2007, nog naar de polikliniek bent gegaan omwille van een blessure aan uw vinger die u zou hebben opgelopen tijdens een gevecht met uw neven. In de getypte brief met uw verklaring die u in uw tweede asielaanvraag voorlegt staat echter dat u zich genoodzaakt zag om drie dagen na de moord op uw vader de regio te verlaten (zie vertaling). Uw verklaringen vallen helemaal niet te rijmen met uw bewering in de getypte brief. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de nieuw voorgelegde documenten al tijdens de eerste asielaanvraag hadden kunnen worden voorgelegd, aangezien uw moeder al kort na de dood van uw vader klacht zou hebben ingediend, en u stelde dat ze die klacht al direct in haar bezit had (CGVS gehoorverslag p. 5, 6).

U beweerde aanvankelijk in het tweede gehoor bij de vraag of iemand de moord op uw vader had gezien, dat "veel mensen het gezien hadden", maar dat één buurman wiens naam u noemde alles heel goed had kunnen zien (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 3). Verder in het gehoor beweerde u plots dat niemand behalve de buurman de moord had gezien. Daarenboven beweerde u in uw eerste en tweede gehoor dat u thuis was toen de moord gebeurde maar staat dit anders in de getypte brief die u voorlegt (CGVS gehoorverslag 28/10/2008 p.3; 2/03/2010 p. 7). Hierin staat dat u die dag op een uitstap was naar Band-e Ghorī en dat u het nieuws van de moord vernam toen u terug thuis was. Het feit dat alleen de getypte brief al zoveel contradicties vertoont met uw beweringen heeft als gevolg dat er aan uw documenten weinig waarde kan worden gehecht. Daarenboven blijkt u ook niet in staat te zijn om een juiste omschrijving te geven in verband met het tweede voorgelegde document. U beweerde dat dit een verslag is over uw blessure aan uw vinger, maar na vertaling blijkt dit een soort van onofficieel geboorte-attest van een ziekenhuis te zijn (CGVS gehoorverslag 2/03/2010 p. 5). U legde een verklaring voor van de dorpsoudsten maar blijkt zelf amper te weten wie de verklaring ondertekende. U kon slechts één naam noemen. Er kan toch worden verwacht dat u spontaan de namen kan noemen van de ouderen van het dorp waar u stelde jarenlang te hebben gewoond. In verband met de taskara die u ter staving van uw minderjarigheid voorlegde aan de Dienst Voogdij dient te worden opgemerkt dat deze als een vervalsing werd bestempeld. Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend. Er kan tenslotte worden gesteld dat de door u voorgelegde documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet hebben kunnen herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat hier helemaal niet het geval is."

Het louter tegenspreken van deze bevindingen van de commissaris-generaal is niet afdoende ter weerlegging van de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing concludeert dat er voor burgers in het district Pol-i-Khomri in de provincie Baghlan actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict waardoor er voor verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. De commissaris-generaal heeft zich bij het nemen van deze conclusie gebaseerd op het aan het administratief dossier toegevoegde document *"Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balk, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)"* van 20 november 2009.

Op 7 september 2010 laat verwerende partij een schriftelijk verslag met een update van de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan als bijlage (Subject Related Briefing, Afghanistan, 'Veiligheidssituatie in noorden van Afghanistan (Badakhsha, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-ePail, Faryab), 23 augustus 2010) geworden. Uit deze actualisatie blijkt dat de veiligheidssituatie in het district Pol-i Khomri in de provincie Baghlan, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet: *"The Times meldde in mei 2010 dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan verslechterd is. (...) In 2010 meldde ANSO regelmatig zware clashes, grootscheepse militaire operaties, en luchtbombardementen in de districten Pul-e Khumri en Baghlan-e Jadid. AGE's reageerden door op verschillende locaties aanslagen te plegen. Ze gebruikten SAF, RPG's, IED's en lange afstandsrocketten. De stad Pul-e Khumri werd belaagd door IED's. Er vielen verschillende burgerslachtoffers. (...) De zware clashes tussen honderden ANSF en AGE's in Pul-e Khumri breidden in mei 2010 uit naar het district Dahan-e Ghorii."* (p.17). Rekening houdend met deze veiligheidsupdate en het gegeven dat er geen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, wordt aan verzoeker dan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. . K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS